

РЕШЕНИЕ

№ 1332

гр. София, 12.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7119** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. Т., гражданка на Т., [дата на раждане], чрез адв. М. Г. от В. адвокатска колегия, срещу Отказ за виза, издаден от И. Г. - първи секретар в посолството на Република България в Т., издаден на дата 27.05.2025г. и по заявление, подадено на 09.05.2025г. за виза „С“ № TUN25000231.

В жалбата, която се поддържа, и в допълнително писмено становище чрез адвоката, се излагат съображения за допуснати процесуални нарушения при постановяване на процесния отказ по чл.59, ал.2 АПК – бланкетно и формално мотивиране, позовава се на съдебна практика – на настоящия съд – Решение № 8179/10.03.2025г. на АССГ, липсата на фактически основания и индивидуална преценка прави административния акт незаконосъобразен. Консулската служба не била извършила индивидуална оценка на личната, икономическата и социалната обвързаност на кандидата, нито е посочила конкретни обстоятелства, на които се основава съмнението в достоверността на заявената цел – сезонна трудова заетост, в нарушение на чл.32, пар.1 и чл.35, пар.6 от Визовия кодекс. Позовава и на Решение на Съда на ЕС : всяка молба за виза подлежи на индивидуална оценка въз основа на личните обстоятелства на кандидата. Съдът на ЕС в дело С-225/19, R.N.N.S и К.А. подчертал, че мотивите за отказ следвало да бъдат конкретни, проверими и съпоставими с представените доказателства. В случая консулският орган не е извършил такава проверка, което нарушавало пряко приложимия акт на ЕС.

В писмена защита развива и доводи, че отрицателното становище на ДАНС не може да се приеме за основание по чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, след като самата служба изрично посочва, че лицето не е

идентифицирано като заплаха за националната сигурност. Становището не съдържа фактически констатации, а само оценъчно твърдение без конкретни доказателства, но въпреки това е дадено отрицателно становище с мотив, че „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“. Не е налице пито твърдение, пито индикация за заплаха за националната сигурност, , което е единственото основание, при което чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ допуска отказ за издаване на виза по съображения за сигурност. Посолството е заменило собствената си преценка с тази на ДАНС, без да извърши индивидуална оценка. Отрицателното становище на ДАНС не може да се приеме за основание по чл. 10, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ, след като самата служба изрично посочва, че лицето не е идентифицирано като заплаха за националната сигурност. Административният орган надхвърлил компетентността си, тъй като е приел за отказващо основание неустановено и юридически ирелевантно твърдение за „ненадеждност на информацията“, което не е предвидено в закона. Консулската служба механично възприела отрицателното становище на ДАНС, без да извърши самостоятелна проверка и без да обсъди приложените към преписката документи - регистрирана декларация по чл. 24, ал. 2 ЗТМТМ, заверени трудови договори, доказателства за настаняване и др. Посоченото счита за неизпълнение на задължението за обективност и пълнота на административното изясняване - основание по чл. 146, т. 3 АПК за отмяна.

Също в писменото становище се поддържа и незаконосъобразност по чл.6 АПК нарушение на принципа за съразмерност, както и на принципа по чл.5 от Визовия кодекс.

По тези съображения, се иска от съда да отмени оспорения отказ за издаване на виза тип „С“ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира се и присъждане на направените по делото разноски — заплатена държавни такси в размер на 10 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 200 лева, за което представя договор за правна защита и съдействие, в който изрично е отбелязано, че договореното възнаграждение е и заплатено в брой.

Ответникът, И. Г., първи секретар в Посолството на Република България в Т., е представил административната преписка и направил искане за събиране на доказателства от ДАНС и Дирекция „Миграция“ по съгласувателната процедура. Иска от съда да вземе предвид, че в производството по заявление за виза не се създава типична административна преписка на хартиен носител по смисъла на АПК, самото разглеждане на заявлението се извършвало по електронен път в Националната визова система и в съгласувателна процедура.

По делото са приети представените доказателства по административната преписка, оспорващият не е изпълнил дадените му указания от съда да представи в превод на български език представените към жалбата му доказателства на чужд език.

По допустимостта на оспорването съдът приема следното:

По допустимостта на оспорването съдът приема следното:

А. Т. (А. Т.), [дата на раждане], лице от женски пол, гражданка на Т., т.е. с гражданство на трета за ЕС страна, е включена в декларация и списък на чужденците, регистрирани в Агенцията по заетостта. Декларацията и списъкът са от работодател „К. Б. Ф.“ с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от Д. Й. Д., общо за 5 лица, едно от които е оспорващата, декларацията била регистрирана в Агенцията по заетостта, на основание „чл. 32 – краткосрочна заетост“ и с номер 250327164434/27-.03.2025г. По преписката и към заявлението за виза съответно, не са представени трудови договори. Съгласно декларацията, съществува

заверен от работодателя срочен трудов договор, но към заявлението за виза не е представен. Представен е допълнително само договор за наем, но с различно дружество като наемател - К. девелопмент сървисиз ЕООД, с идентичен представляващ – Д. Й. Д.. И за имот в [населено място], [улица].

Към заявлението за виза е представена медицинска застраховка за чужденци, с брой застраховани 5 лица и със застраховащ – К. Б. Ф. ЕООД с приложен списък на застраховани лица, едно от които е посочено като А. Т., с дата на раждане 24.06.2000. За пътуването е представен билет с полет на AIRFRANCE, от П. до Б., посочена е като пътник и оспорващата, но се касае за резервация с опция за размисъл и изчакване на плащане.

Според заявлението за издаване на шенгенска виза, А. Т. е посочила дата на раждане 24.06.2000 г., с гражданство и държава по произход – Т., , неомъжена, заявлението е за многократни влизания за 90 дни, посочват се като представени удостоверителни документи: документ за пътуване, средства за издръжка, покана, медицинска застраховка и транспортни средства. По т.19 е посочен домашен адрес в [населено място], а улицата съгласно превода – текстът не се чете, номер 22. Електронен адрес – също не се чете. Кат цел на пътуването е посочена – други, сезонна работа а в допълнителна информация – гр. 24 – целта на пътуването в България е да работя сезонна работа в полетата на – не се чете според превода на бълг. Език. В частта по т. 30 според превода е прочетен само [населено място] и номера на улицата – 22, посочени са телефон и име на канецото дружество – К. Б. Ф. – посочени са седалището, тел. Номер, представляващия и адрес – [населено място], [улица] от заявлението относно разходите за пътуване и издръжка е отбелязано, че се покриват от кандидата, предплатено настаняване и предплатен транспорт от лицето, посочено в кл.30 и 31 т.е. от К. Б. Ф.. В частта за средства за издръжка е отбелязано „всички разходи по време на престоя са покрити“.

Според полицейска справка – извлечение от криминално досие, за А. Т., според която няма съдебно вписване, издадена на датата 31.12.2024г., представена е и полицейска справка бюлетин № 3 – копие от досието за съдимост, според която няма регистрация по посоченото гражданско досие, тази справка съдържа и А. по Х. конвенция, заверка от Министерството на вътрешните работи на Република Т..

Представен е и паспорт на А. Т., от който се установява и дата на раждане, както и тунизийското й гражданство.

Заявлението е подадено на дата 07.05.2025г., по същото е издаден отказ от дата 27.05.2025г., , а основаните – отбелязано по бланката образец е по т.10 – предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна. В забележка е посочено и следното: Информацията относно целта и условията на планираното пътуване е ненадеждна и неубедителна. Посочени са правилата и срока за обжалване на отказа.

Няма данни, освен обсъдените, да са представени други доказателства към процесното заявление за виза, съответно не е поискано събиране на становища от други органи по съгласувателната процедура от страна на ответника.

Отказът е връчен на дата 27.05.2025г., а жалбата до съда е от дата 09.06.2025г., с оглед на което е подадена в срок.

За компетентността на издателя на отказа са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, с която на основание чл.34 и чл.29а,ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и определяне на визовия режим и чл.5, ал.3 от Устройствения

правилник на Министерството на външните работи, по т.4 е предоставено правомощие на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение 7 към чл. 34, ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, и по Приложение IV към чл.32 от Визовия кодекс. От своя страна, посланик Д. - Посолство на Република България в Т., със Заповед № 8/ 11.04.2024г. е упълномощил издателят на оспорения отказ – И. Г. – завеждащ Консулска служба при посолството, да издава откази по посочените разпоредби и приложения от Наредбата и Визовия кодекс. Предвид на данните за оправомощаване на издателя на процесния отказ, както и, че се касае за отказ по Приложение IV към чл.32 от Визовия кодекс, съдът приема, че е издаден от компетентен орган. Също отказът е издаден по бланка образец – идентичен с последното приложение.

По законосъобразността на отказа и основателността на жалбата съдът приема следното:

От изложеното по фактите, съдът приема допустимост на жалбата – като подадена в срок и от лице с право и интерес на оспорването, както и срещу подлежащ на оспорване пред съда отказ за издаване на виза С– съгласно чл. 10а, ал.1 и по арг. от противното от ал.4 от същата разпоредба на ЗЧРБ. Касае се за заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване по смисъла на чл.9, ал.2, т.3 ЗЧРБ - виза тип „С“. Съгласно чл.8, ал.1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в държавите членки и асоциираните към Шенген държави еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. А съгласно чл.5, т.2 от същата наредба, визата за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), която е единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). При така установеното, съдът приема, допустимост на оспорването и чл.10а, ал.4 ЗЧРБ не е приложим.

Видно от чл.4, ал.1 от същата Наредба, гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент (ЕС) 2018/1806 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 г. (ОВ, L 303 от 28.11.2018 г., стр. 39) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи. Видно от приложението, Т. е посочена в същото и за влизане в страната на нейни граждани е необходима виза.

Предвид изложеното за оправомощаването на издателя на отказа – И. Г., завеждащ Консулска служба при посолството на Република България в Т., съдът приема, че отказът е издаден от компетентен орган.

От формална страна, както се изложи по фактите, отказът е издаден на бланка по образец - Приложение IV към чл.32 от Визовия кодекс, отказ по заявление касае издаването на Ш. виза – виза тип С, на която бланка е подадено и заявлението от А. Т..

По възражението в жалбата, че процесният отказ е немотивиран, както и позоваването на практиката на Съда на ЕС, настоящият състав на съда приема следното:

1.Към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ по заявления за виза тип С, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс – понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с

Регламент (ЕС) 2021/1134.

По делото, по което е постановено Решение на Съда (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 R.N.N.S (225/19) и K.A. (C-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34), като според съдебното решение:

1. Съдът е посочил, че въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите -членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. Съгласно чл. 32, параграф 2 от Визовия кодекс, кандидатът се уведомява за решението, с което се отказва издаването на виза и за мотивите, на които се основава то, чрез стандартния формуляр, който съдържа единадесет полета, всяко от които съответства на предвидените в този кодекс основания за отказ, анулиране или отмяна на виза, които полета компетентните органи трябва да отметнат, за да съобщят на кандидата за виза мотивите на постановеното решение за отказ. Макар текстът на мотивите срещу всяко поле да не предвижда възможност компетентният национален орган възрази срещу издаването на виза или да мотивира по-подробно решението си, в рубриката „Забележки“ от стандартния формуляр може да бъде направено това.

2.Както Съдът на ЕС е установил, ефективността на съдебния контрол, гарантиран от чл.47 от Хартата изисква заинтересованото лице да може да се запознае с основанията за взетото спрямо него решение посредством прочита на самото решение или чрез съобщаване на тези основания по искане на това лице, за да може то да защити правата си и при възможно най-добрите условия и да реши, и да реши, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезира компетентния съд както и за да се предостави на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглежданото национално решение.

3.Мотивите на стандартния формуляр са предварително определени, и органите са длъжни да използват този стандартен формуляр за да мотивират своите решения за отказ да издадат виза на различните основания, предвидени в чл.32, параграф 1. то Визовия кодекс.

4.Що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването, - чл.32, параграф 3 от Визовия кодекс, във връзка с чл.47 Хартата за основните права на ЕС, то се изисква този контрол да не се свежда до формална проверка на основанията, предвидени в чл.32, параграф 1 от Визовия кодекс, този контрол трябва да се отнася и до законосъобразността на посоченото решение, като се вземат предвид всички обстоятелства от преписката, както фактически, така и правни, на които компетентният орган е основал това решение. (т.48)

5.При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...)
При това положение съдебният контрол по отношение на тази свобода на преценка се свежда до проверка дали обжалването решение почива на достатъчно солидна фактическа основа и дали в него не е допусната явна грешка. (т.49)

Следователно, доводите в жалбата, че решението не е правно и фактически мотивирано и само на това основание жалбата следва да бъде уважена, са неоснователни изцяло. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани

основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита.

Следователно, при съдебното обжалване на отказ за шенгенска виза следва да бъде проверено дали посоченото в него основание за отказ почива на „достатъчно солидна основа“, т.е. дали следва логически от представените към заявлението доказателства.

По доказателствата и законосъобразността на отказа за виза:

Процесният Отказ за издаване на виза, издаден от консулско длъжностно лице - завеждащ консулска служба И. Г., при посолството на Република България в Т., е издаден на 27.05.2025г., по заявление за издаване на виза с № TUN25000231, подадено от А. Т., [дата на раждане], гражданство - Т..

Също така, процесният отказ представлява Приложение VI Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отказ на виза, образец към чл.32, т.1 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). От своя страна, заявлението за виза - също стандартен формуляр, представлява Приложение I към същия образец - хармонизиран образец на заявление, заявление за издаване на Ш. виза. Представен по делото само на английски език.

Видно от формулярът за отказ, процесната виза - тип „С“ по смисъла на чл. 9а, ал.1, т.3 ЗЧРБ, е отказана на основание по т.10 от формуляра по образец, със следното съдържание: 10.предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна;“.

Отказът за виза е постановен на предвидено по чл.32 от Визовия кодекс основание. Така чл. 32 е озаглавен „Отказ за издаване на виза“, а според първият параграф, „ 1. Без да се засягат разпоредбите на член 25, параграф 1, издаването на виза се отказва; буква „а) ако кандидатът: (..) ii) не обоснове целта и условията на планирания престой; (..). Необоснован е доводът в жалбата за неяснота на какви правни основания е постановен процесният отказ.

Изложеното в заявлението за осигурени разходи и жилище фактически не е доказано – представен е договор за наем на къща в [населено място] от друго дружество, което не е работодател на тунизийската гражданка според оспорващата. Работодател е К. Б. Ф., а договорът за наем на къща в [населено място] е с наемател К. делопмънт сървисиз. В заявлението за виза не е посочено място, на което ще се осъществява трудовата заетост – [населено място], а съвсем различно място – [населено място] и на конкретен адрес в града, предвид, че е посочена [улица], а не друго населено място – като село. Следователно, посочените различия

действително не установяват целта на планирания престой – трудова заетост, обективирана с конкретно място на работа, работодател и условия на трудовия договор, които действително доказват, че съгласно посоченото в заявлението всички разходи за жилище, транспорт и издръжка, са осигурени от работодателя – посочен като канещо лице К. Б. Ф..

Посочените несъответствия, водят до извод, че посочената цел в заявлението е не обоснована от представените към заявлението доказателства, от същите не може да се направи извод за действително намерение чуждата гражданка да престира своята работна сила за работодател К. Б. Ф. и в населено място [населено място] по неговата декларация.

Противно на твърденията в жалбата, не е налице нарушаване на права на оспорващата с процесния отказ, българската държава не е задължена да се съобрази с избора на граждани на трети страни къде да упражняват трудова заетост и да издаде виза. Не се засягат принципите на съразмерност или на пропорционалност, свързани с правото на труд на гражданите на трети страни с отказ като процесния, доколкото българската държава няма задължение да осигурява посоченото право на всички чужди граждани по света, а само на чужденци, които се намират на нейната територия и под нейната юрисдикция, при спазване на изискванията на закона. Не произтича пряко задължение като претендираното с жалбата всеки чужд гражданин да бъде допуснат в страната, българската държава и като държава членка на ЕС има суверенното право да прецени, дали са изпълнени изискванията за влизане и пребиваване в страната. Правото на труд не е абсолютно, нито дори сключването на трудов договор с български работодател предполага абсолютно задължение за българската държава да издаде виза за желания срок на престой.

Изложеното до тук за данните в представените документи към заявлението за виза и в превод на български език, обосновават изцяло изводите на консулското длъжностно лице за отказ и на посоченото основание по Приложение IV на Визовия кодекс на общността

„ т.10 „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“, което основание за отказ изцяло се установи от анализа на данните от заявлението и декларацията от името на работодателя.

Предвид всичко изложено, оспореният отказ е законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание изложеното, и чл.172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т., гражданка на Т., [дата на раждане] , срещу Отказ за виза, издаден от И. Г. - първи секретар в посолството на Република България в Т., издаден на дата 27.05.2025г. и по заявление, подадено на 09.05.2025г. за виза „С“ № TUN25000231.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: